

[Langkilde.]

indstilling over for det, vi laver, og vel også et behov for større hjælp, således at vi ikke gennem lovgivning skaber en forøget, en besværlig og en tungere administration, men at vi hele tiden er opmærksom på disse problemer. Det kan dels være økonomiske problemer, selvfølgelig, men det kan også være problemer for den enkelte borger, idet vi besværliggør hans tilværelse mere, end det i og for sig er nødvendigt.

Jeg kan nævne et par eksempler fra love, som for nylig er passeret gennem folketinget, og som ganske vist ikke har nogen økonomisk betydning for staten. I jagtloven, som vi fornyede for nogle år siden, bestemmer man stadig væk, at borgerne skal henvende sig dér, hvor de bor, for at få et jagttegn, men denne bestemmelse er uden enhver praktisk betydning. Det bør være sådan og kan sagtens være sådan, at folk kan få deres jagttegn hvor som helst i landet, men denne bestemmelse bliver ved at køre videre, fordi vi ikke tænker på det, når loven passerer folketinget. Det samme gælder i og for sig med hensyn til udstedelse af pas. Det bør kunne være sådan, at man kan henvende sig hvor som helst her i landet og få et pas og ikke skal være afhængig af lige netop at komme dér, hvor man er tilmeldt folkeregistret. Det er et par eksempler uden betydning for statens økonomi, men af betydning for borgernes bekvemmelighed, og det er væsentligt, at vi her i folketinget er opmærksom på dette, og at vi får den fornødne hjælp til at skabe lovgivningsresultater, som er nemme at praktisere, som ikke skaber uforhold og urimelig administration.

Men det er vel også nødvendigt — og det vil jeg da gerne lægge op til regeringen — at man ser på, hvad vi har i den eksisterende lovgivning. Nu nævnte jeg altså et par eksempler — jeg indrømmer, det er meget småt, det er småting — men jeg vil tro, at en gennemgang af megen af den eksisterende lovgivning vil gøre os klar over, at vi på en lang række områder har skabt uforholden besværlig administration og vel også på enkelte områder stadig væk regulerer forhold, som det ikke mere er påkrævet at regulere, men som vi i kraft af en vis inertiens lov fortsat regulerer gennem lovgivning. Jeg tror, det er en

opgave, man må tage op, når man vil til bunds i dette problem: ved en gennemgang af den eksisterende lovgivning at prøve at skabe en lovgivning, der er nemmere at administrere, og fjerne bestemmelser, som hviler tungt på administrationen. Jeg tænker, som det også har været fremhævet fra flere sider, ikke mindst på de mange dispensationsbeføjelser, som jo lægger en vældig arbejdsbyrde på centraladministrationen og ofte også på ministrene.

Vi har den opfattelse, at regeringen — det siger jeg statsministeren tak for — gennem sin nye opbygning af de organer, som skal virke på dette uhyre vigtige område, har skabt muligheden for en mere effektiv indsats, muligheden for at gennembyrde de mure, som i så høj grad har stillet sig i vejen for den strukturrationalisering, som er stærkt påkrævet i det system, vi nu har arbejdet med i alt fald siden 1849. Jeg tror, der er skabt muligheder for at komme igennem her, og det er vi taknemlige for. Vi vil gerne udtrykke håbet om, at man også vil bruge dette system til at skabe en lang række reformer, som vi mener er påkrævet. Det er klart, at arbejdsplads- og arbejdsmetodeproblemerne selvfølgelig skal løses, de vil også fortsat blive løst, men det, som er afgørende, er, at løsningen af de mange nye opgaver, som vi står over for i den offentlige administration, på en effektiv, rationel måde ikke hindres af forældede strukturer i den offentlige administration. Vi tror, der er skabt et middel til at komme på kloshold af dette problem og løse nogle af de strukturproblemer, som plager os i den offentlige administration.

Jens Frandsen: Kravet om rationalisering af offentlig administration og virksomhed har meget ofte været rejst igennem flere år, og man har også ofret mange gode og stærke kræfter på at løse de opgaver, man havde her. Men ved en konstatering af, hvor langt vi er kommet, må vi nok alligevel sige, at vi er ikke nået så langt, som man gerne ville, og så langt, som man havde tilstræbt. Når det ikke er sket, hænger det naturligvis sammen med flere ting. Det kan hænge sammen med, at man ikke har haft den tilstrækkelige kraft at sætte ind, og naturligvis også med de vældige